

РЕШЕНИЕ

№ 7733

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 07.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4947** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38 ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Производството е образувано по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], подадена чрез И. И. П. - управител срещу решение № Ж191/2012 от 01.02.2013 г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба с рег. № Ж 191 от 16.07.2012г. от Г. С. И. срещу [фирма] и с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1100 лв., за това, че [фирма] в качеството си на администратор на лични данни не е предприело необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните на Г. С. И. от неправомерно разпространение, с което е нарушил чл. 23 ал. 1 от ЗЗЛД.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като дружеството не е знаело за образуваното административно производство и по този начин е нарушено правото му на защита. Твърди се, че е налице конфликт с Г. И.. Във връзка с направено предписание от Инспекцията по труда, дружеството е поискало бърза и спешна доставка на кореспонденцията с г-н И., като служителката в пощата е посъветвала управителя на дружеството да напише повече данни на пощенския плик, включително ЕГН. Твърди се, че не са ползвани личните данни за лично или фирмено облагодетелстване. По изложените съображения се иска отмяна на оспорваното решение на КЗЛД. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Г. С. И. – редовно призован, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 36 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Г. С. И. е сезирал КЗЛД с жалба вх. № Ж 191/16.07.2012 г., в която се твърди, че на 14.07.2012 г. на настоящия си пощенски адрес е получил писмо от управителя на [фирма] – бивш негов работодател, като на пощенския плик освен трите му имена, е изписан и неговия единен граждански номер. Към жалбата е приложено копие на пощенския плик към известие за доставяне № R PS 1836 001BRU W върху който са изписани трите имена на заинтересованата страна и неговия единен граждански номер. С допълнителна молба рег. № П-6007/14.11.2012 г. от Г. И. са представени заверени копия от Трудов договор от 17.08.2010 г. сключен между [фирма] и Г. С. И. и Заповед № 16/10.07.2012 г. на управителя на [фирма] за прекратяване на трудовия договор с Г. С. И..

От представеното по делото писмо рег. № П3548/27.07.2012 г. на началник отдел „Регистър и архив“ в КЗЛД се установява, че дружеството – жалбоподател е вписано в регистъра по чл. 10, ал.1, т.2 от ЗЗЛД с идентификационен номер 112160 на 30.04.2009 г. С писмо изх. № П3421/24.07.2012 г. на председателя на КЗЛД, е направен опит дружеството да бъде уведомено за откритото административно производство на основание чл. 26 от АПК, както и за възможността му да се запознае с жалбата и да представи относимите доказателства по случая. Видно от представените по делото доказателства, това писмо е изпратено на вписания в търговския регистър адрес на управление на дружеството и е върнато на 16.08.2012 г. с отбелязване – пратката не е потърсена от получателя. Повторно е изпратено писмо със същото съдържание до дружеството с изх. № П 4066/21.08.2012 г., като видно от представените по делото доказателства, това писмо е изпратено на вписания в търговския регистър адрес на управление на дружеството и е върнато на 12.09.2012 г. с отбелязване – пратката не е потърсена от получателя. На 22.08.2012 г. е публикувано съобщение № 144/22.08.2012 г. със съдържанието на посочените писма на интернет сайта на КЗЛД, като съобщението е свалено на 13.09.2012 г. С писмо изх. № П4586/19.09.2012 г. на председателя на КЗЛД от Г. И. е изискна информация за нов адрес за кореспонденция с дружеството. С писмо рег. № П4723/24.09.2012 г., Г. И. е посочил адрес: [населено място], кв. Л. Г, [улица]парцел 123. На този адрес е изпратено писмо изх. № П-5944/12.11.2012 г. на председателя на КЗЛД, което е върнато на 05.12.2012 г. с отбелязване пратката не е потърсена от получателя.

С протокол № 42 от 14.11.2012 г. на КЗЛД жалбата на Г. С. И. е приета за допустима и е насрочена за разглеждане в открито заседание на комисията на 16.01.2013 г.

С писмо изх. № П-6163/20.11.2012 г. на председателя на КЗЛД е направен опит дружеството да бъде уведомено за извършените до момента процесуални действия от

комисията, както и за датата и часа на насроченото заседание на КЗЛД. Писмото е изпратено на посочения от Г. И. адрес, като видно от представените по делото доказателства същото е върнато на 13.12.2012 г. с отбелязване пратката не е потърсена от получателя. Поставено е съобщение рег. № СЩ-121/20.11.2012 г. по реда на чл. 61, ал.3 от АПК.

На 16.01.2013 г. е разгледана жалбата, както и представените доказателства, като за заседанието е съставен протокол № 1 от 16.01.2013 г. В протокола е обективизирано и направеното обсъждане от членовете на комисията и предложение за решение, като комисията е взела решение с 4 гласа „за” да се уважи жалбата и да бъде наложена санкция на дружеството.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение на комисията за защита на личните данни.

При така изложената фактическа обстановка, съдът счита жалбата за частично основателна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД. Според определението на чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни, е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция Комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД. Комисията осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни - чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен и да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл. 38, ал. 2 с решение, какъвто е конкретния случай. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може да се произнесе в следния смисъл: а/ да даде задължителни предписания, б/ да определи срок за отстраняване на нарушението и в/да наложи административно наказание. Административните наказания, които могат да бъдат наложени по ЗЗЛД от компетентните органи, съгласно чл. 42 от ЗЗЛД са два вида: имуществена санкция или глоба. Видът и размерът на наказанието зависи от това дали администраторът е юридическо или физическо лице /чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД/ и какво е извършеното нарушение.

Не се спори между страните, а и от представените по делото доказателства, се установява, че [фирма], [населено място] е администратор на лични данни по смисъла на закона, вписано в регистъра по чл. 10, ал.1, т.2 от ЗЗЛД с идентификационен номер 112160 на 30.04.2009 г.

В конкретния случай на жалбоподателя е наложена имуществена санкция за констатирано нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД. Съгласно тази разпоредба администраторът на лични данни предприема необходимите технически и

организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Администраторът на лични данни определя срокове за провеждане на периодични прегледи относно необходимостта от обработване на данните, както и за заличаване на личните данни. Мерките следва да са съобразени със съвременните технологични постижения и осигуряват ниво на защита, което съответства на рисковете, свързани с обработването, и на естеството на данните, които трябва да бъдат защитени.

Разпоредбата на чл. 2 от ЗЗЛД определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Без съмнение, името и единния граждански номер на физическите лица са лични данни. Съгласно легалното определение на § 1, т.1 от ЗЗЛД, "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбинирание, блокиране, заличаване или унищожаване.

Следователно, като е изписал върху пощенския плик личните данни- име и ЕГН на Г. И. и е изпратил писмото, жалбоподателят е осъществил обработване на лични данни по смисъла на закона. Ирелевантно, е по какви подбуди го е направил.

В чл. 2, ал.2 от ЗЗЛД са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. В разпоредбата на чл. 4 ЗЗЛД са посочени условията, при които е допустимо обработването на лични данни. В конкретния случай обработването, изразяващо се в разпространението на личните данни /име и ЕГН/: не е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни и физическото лице, за което се отнасят данните, не е дало изрично своето съгласие. Обработването не е било необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването не е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването не е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес. Ето защо обработването на личните данни на Г. И. осъществено от жалбоподателя, не почива на никакво правно основание и съставлява нарушение на чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД-жалбоподателят като администратор на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от неправомерен достъп и разпространение.

Д., че административният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, е неоснователен. Съдебната практика и теорията са константни, че процесуалните нарушения в административното производство, са съществени само ако са се отразили на правилността на крайните фактически и правни изводи на административния орган.

Правени са многократни опити дружеството да бъде уведомено за образуваното административно производство и насрочено заседание на комисията както на адреса вписан в търговския регистър, така и на посочения адрес от Г. И., но същото не е намерено на посочените адреси. Фактът, че жалбоподателят е уведомен за започналото административно производство и призоваван за насроченото заседание на КЗЛД по реда на чл. 61, ал. 3 от АПК не обосновава извод за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като дружеството може да реализира правата си чрез навеждане на доводи и представяне на доказателства в настоящото производство. Такива не са ангажирани, поради което твърденията за нарушено право на защита са неоснователни. Административният акт е издаден след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая. Доказателствата са събрани редовно и са преценени от административния орган, а жалбоподателят нито в административното производство, нито в съдебното производство е ангажирал доказателства, установяващи, че дружеството е спазило изискването на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД. В административното производство са установени фактите и са събрани доказателства, като не са ангажирани такива, които да ги опровергават в настоящето производство.

За установеното по несъмнен начин по жалба на засегнатото лице Г. И. нарушение на чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД е наложено предвиденото в санкционната разпоредба на чл. 42, ал.9 от ЗЗЛД административно наказание за субекти на нарушението-ЮЛ -"имуществена санкция", която е индивидуализирана в размер на 1100 лева.

Съгласно чл.42, ал.9 от ЗЗЛД за други нарушения по този закон виновните лица се наказват с глоба или с имуществена санкция от 500 до 5000 лв. Съдът счита, че следва да бъде намален размера на наложена санкция. Като мотив за така определената санкция КЗЛД е посочила, че става въпрос за нарушаване на правата на едно физическо лице и се касае за първо нарушение от страна на дружеството.

Предвид това, както и при съобразяване: че случаят касае жалба, подадена само от едно лице; при съобразяване с мотивите и подбудите на лицето /управителя на дружеството/, формиращи и изразяващи волята на ЮЛ-да се индивидуализират максимално данните на ФЛ; липсата на данни за настъпили несъставомерни обществено опасни последици, доколкото нарушението е формално /на просто извършване/; липсата на установени с влезли в сила НП на председателя на КЗЛД или решения на КЗЛД нарушения от друг вид на ЗЗЛД /при нарушение от същия вид, би било налице повторност- чл. 42а от ЗЗЛД, обуславяща наличието на квалифициран по-тежко наказуем състав на нарушение/, мотивират съда да приеме, че целта на закона може да бъде постигната чрез индивидуализиране на наказанието в минималния му установен в санкционната норма размер от 500 лева, поради което жалбата в тази ѝ част е основателна.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, II отделение, 36 състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение № Ж 191/2012 от 01.02.2013г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА относно наложената на [фирма], [населено място] на основание чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД имуществена санкция за нарушение на чл. 23 ал. 1 от ЗЗЛД, КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА Й ОТ 1100 ЛЕВА НА 500

/ПЕТСТОТИН/ ЛЕВА.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място], подадена чрез И. И. П. - управител против Решение № Ж 191/2012 от 01.02.2013г. на Комисията за защита на личните данни в останалата ѝ част.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: